

STEPHEN
KING

Το Κοφάκι

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση: Αντώνης Καλοκύρης

The Stand

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Το *Κοράκι* είναι έργο μυθοπλασίας, όπως αποδεικνύεται ξεκάθαρα από το περιεχόμενό του. Πολλά από τα περιστατικά λαμβάνουν χώρα σε υπαρκτά μέρη, όπως το Ογκόνκουιτ του Μείν, το Λας Βέγκας της Νεβάδα και το Μπόλντερ του Κολοράντο. Σε ό,τι τα αφορά, πήρα την πρωτοβουλία να προχωρήσω σε αλλαγές, στον βαθμό που εξυπηρετούσαν την πλοκή του βιβλίου μου. Ελπίζω ότι οι αναγνώστες που κατοικούν σε αυτά, όπως και σε άλλα υπαρκτά μέρη που αναφέρονται στο βιβλίο, δεν θα αναστατωθούν υπερβολικά από το «τερατώδες θράσος» μου (για να παραθέσω τον χαρακτηρισμό της Ντόροθι Σέιερς, η οποία εφάρμοξε και η ίδια, χωρίς ενδοιασμούς, αυτή την πρακτική).

Άλλα μέρη, όπως το Αρνέτ του Τέξας και το Σόγιο του Αρκανσο, είναι εξίσου φανταστικά με την πλοκή του βιβλίου.

Οφείλω να ευχαριστήσω ιδιαίτερα τον Ράσελ Ντορ και τον δρα Ρίτσαρντ Χέρμαν (και οι δύο από το Brighton Family Medical Center), που μου έλυσαν τις απορίες σχετικά με τη φύση της γρίπης και την ιδιόρρυθμη συνήθειά της να μεταλλάσσεται ανά περίπου δύο χρόνια, καθώς και τη Σούζαν Αρτς Μάνινγκ από το Κάστιν, η οποία διόρθωσε το πρωτότυπο χειρόγραφο.

Κυρίως, ευχαριστώ τον Μπιλ Τόμσον και την Μπέτι Πράσκερ, που βοήθησαν να ολοκληρωθεί το βιβλίο με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Σ. Κ.

ΕΝΑΣ ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΕ ΔΥΟ ΜΕΡΗ

ΜΕΡΟΣ 1: ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΤΕΙ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Υπάρχουν δυο τρία πράγματα που πρέπει να μάθετε γι' αυτή την εκδοχή του *Κορακιού*, πριν απομακρυνθείτε από το βιβλιοπωλείο. Για τον λόγο αυτό ελπίζω να σας πρόλαβα –καλώς εχόντων των πραγμάτων, μπροστά στα ράφια της ξένης λογοτεχνίας, στο γράμμα κάπα, με τα άλλα βιβλία που σκέφτεστε να αγοράσετε υπό μάλης και με τούτο εδώ ανοιγμένο σ' αυτή τη σελίδα. Με άλλα λόγια, ελπίζω να σας πρόλαβα, με το πορτοφόλι σας χωμένο ακόμα στην τσέπη. Έτοιμοι; Εντάξει; ευχαριστώ. Υπόσχομαι να είμαι σύντομος.

Πρώτον, αυτό εδώ δεν είναι καινούριο μυθιστόρημα. Επιτρέψτε μου να διαλύσω πάραυτα την όποια παρανόηση, ενώ βρίσκεστε ακόμα σε απόσταση ασφαλείας από το ταμείο, εκεί όπου κάποια χρήματα θα βγουν από την τσέπη σας, για να καταλήξουν στη δική μου. Το *Κοράκι* εκδόθηκε για πρώτη φορά πριν από τουλάχιστον δέκα χρόνια.

Δεύτερον, αυτή εδώ δεν είναι μια ολοκαίνουρια, εντελώς διαφορετική εκδοχή του *Κορακιού*. Δεν θα ανακαλύψετε παλιούς χαρακτήρες να συμπεριφέρονται εντελώς διαφορετικά ούτε η πορεία της υπόθεσης θα λοξοδρομήσει από την παλαιότερη αφήγηση, οδηγώντας εσένα, πιστέ αναγνώστη, σε εντελώς διαφορετική κατεύθυνση.

Αυτή εδώ είναι μια *διευρυμένη* εκδοχή της παλαιότερης έκδοσης του *Κορακιού*. Όπως είπα, δεν θα δείτε τους παλιούς χαρακτήρες να συμπεριφέρονται με περίεργους νέους τρόπους: παρ' όλα αυτά, θα ανακαλύψετε ότι σχεδόν *όλοι* οι παλιοί χαρακτήρες από την αρχική εκδοχή του μυθιστορήματος κάνουν *περισσότερα* πράγματα, και αν δεν πίστευα πως ορισμένα από αυτά είναι ενδιαφέροντα –ενδεχομένως έως και διαφορετιστικά–, δεν θα είχα συναινέσει σε αυτό εδώ το εγχείρημα.

Αν δεν αναζητάτε κάτι τέτοιο, μην αγοράσετε το βιβλίο. Αν το αγοράσατε ήδη, ελπίζω να φυλάξατε την απόδειξη αγοράς. Το βιβλιοπωλείο θα τη χρειαστεί, προκειμένου να εγκρίνει την ανταλλαγή του με κάποιο άλλο βιβλίο ή την επιστροφή των χρημάτων σας.

Αν σας ενδιαφέρει η διευρυμένη εκδοχή, σας προσκαλώ να με συνοδεύσετε. Έχω πολλά να σας διηγηθώ και νομίζω πως θα τα πούμε πιο άνετα μόλις στρίψουμε στην επόμενη γωνία.

Στο σκοτάδι.

ΜΕΡΟΣ 2: ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΤΕΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ουσιαστικά δεν πρόκειται ακριβώς για εισαγωγή όσο για μια εξήγηση ως προς τον λόγο ύπαρξης αυτής της νέας εκδοχής του *Κορακιού*. Το αρχικό μυθιστόρημα ήταν έτσι κι αλλιώς πολυσέλιδο, και αυτή η διευρυμένη εκδοχή ίσως θεωρηθεί από ορισμένους –ενδεχομένως από πολλούς– ως πράξη ασυδοσίας ενός συγγραφέα, τα έργα του οποίου είναι αρκετά επιτυχημένα για να την επιτρέπουν. Ελπίζω πως όχι. Ωστόσο, δεν είμαι τόσο ανόητος, ώστε να μην αντιλαμβάνομαι την πιθανότητα μιας τέτοιας κριτικής. Άλλωστε, πολλοί κριτικοί είχαν ήδη θεωρήσει παραφουσκωμένο και υπερβολικά εκτενές το αρχικό μυθιστόρημα.

Κατά πόσο το βιβλίο ήταν ήδη υπερβολικά εκτενές στην αρχική του μορφή ή αν κατέληξε σε αυτή την εκδοχή, αποτελεί ζήτημα που το αφήνω στην κρίση του αναγνώστη. Ήθελα απλώς να εκμεταλλευτώ την ευκαιρία για να πω ότι επανεκδίδω το *Κοράκι* όπως ακριβώς είχε γραφτεί αρχικά, όχι για να εξυπηρετήσω τον εαυτό μου ή κάποιον συγκεκριμένο αναγνώστη, αλλά ένα σώμα αναγνωστών που το ζήτησαν. Δεν θα το έκανα αν δεν πίστευα πως τα μέρη που κόπηκαν από το αρχικό χειρόγραφο εμπλούτιζαν ουσιαστικά την ιστορία, και θα ήμουν ψεύτης αν αρνιόμουν πως έχω την περιέργεια να δω τι αντιδράσεις θα προκαλέσει η νέα εκδοχή.

Δεν πρόκειται να σας κουράσω με λεπτομέρειες για τη συγγραφή του *Κορακιού* –ο ειρμός των σκέψεων που οδηγεί στη συγγραφή ενός μυθιστορήματος σπανίως ενδιαφέρει κάποιους, εκτός από τους επίδοξους συγγραφείς. Τείνουν να πιστεύουν πως υπάρχει μια «μυστική συνταγή» για να γράψεις ένα εμπορικά επιτυχημένο μυθιστόρημα, αλλά δεν υπάρχει. Έχεις μια ιδέα· κάποια στιγμή εμφανίζεται μια δεύτερη ιδέα· προχωράς στη σύνδεση ή σε μια σειρά συνδέσεων των δύο ιδεών· προκύπτουν ορισμένοι χαρακτήρες (οι οποίοι αρχικά δεν είναι τίποτα περισσότερο από σκιές)· στο μυαλό του συγγραφέα εμφανίζεται κάποιο

πιθανό τέλος (παρόλο που, όταν φτάνει εκεί, σπάνια μοιάζει με ό,τι είχε οραματιστεί)· και κάποια στιγμή ο συγγραφέας στρώνεται στη δουλειά, με χαρτί και στυλό, γραφομηχανή ή επεξεργαστή κειμένου. Όταν με ρωτάνε «πώς γράφετε;» απαντάω μονίμως, «λέξη τη λέξη», και η απάντησή μου μονίμως απορρίπτεται. Όμως, δεν συμβαίνει κάτι άλλο. Ακουγεται πολύ απλό για να ισχύει, αλλά δεν έχετε παρά να σκεφτείτε, για παράδειγμα, πώς χτίστηκε το Σινικό Τείχος: πέτρα την πέτρα, φίλε μου! Τόσο απλά. Πέτρα την πέτρα. Ωστόσο, έχω διαβάσει ότι αυτό το αρχίδι είναι ορατό από το Διάστημα, χωρίς τηλεσκόπιο.

Για όσους αναγνώστες ενδιαφέρονται, περιγράψω την ιστορία στο τελευταίο κεφάλαιο του *Danse Macabre*, μιας φλύαρης αλλά φιλικής προς τον χρήστη επισκόπησης για το ζήτημα του τρόμου στην τέχνη, που εξέδωσα το 1981. Δεν διαφημίζω το βιβλίο· λέω απλώς ότι εκεί μπορείτε να διαβάσετε γι' αυτή την ιστορία, παρότι την ανέφερα, όχι επειδή είναι από μόνη της ενδιαφέρουσα, αλλά για να αναδείξω ένα εντελώς διαφορετικό ζήτημα.

Ως προς το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας, σημασία έχει ότι περίπου τετρακόσιες σελίδες κειμένου αφαιρέθηκαν από το τελικό χειρόγραφο. Όχι για λόγους επιμέλειας· σε μια τέτοια περίπτωση δεν θα είχα κανένα πρόβλημα να επιτρέψω στο βιβλίο να διαγράψει και να ολοκληρώσει την πορεία του όπως είχε δημοσιευτεί αρχικά.

Οι περικοπές έγιναν κατόπιν εντολής του λογιστηρίου. Υπολόγισαν το κόστος παραγωγής, επικαλέστηκαν τις πωλήσεις από τα δεμένα αντιτύπα των τεσσάρων προηγούμενων βιβλίων μου και αποφάσισαν ότι η λιανική τιμή των 12,95 δολαρίων ήταν η ανώτερη που μπορούσε να αντέξει η αγορά (συγκρίνετε εκείνη την τιμή με την παρούσα, φίλοι και γείτονες!). Με ρώτησαν αν θα ήθελα να προχωρήσω εγώ στις περικοπές ή αν προτιμούσα να το αναλάβει κάποιος από το τμήμα επιμέλειας. Ύστερα από κάποιους δισταγμούς, αποφάσισα να αναλάβω ο ίδιος την εγχείρηση. Θεωρώ ότι η δουλειά που έκανα είναι αρκετά καλή, λαμβάνοντας υπόψη ότι ως συγγραφέας έχω κατηγορηθεί επανειλημμένα για τη λογοδιάρροια που διακρίνει τον ηλεκτρονικό κειμενογράφο μου. Στην αρχική εκδοχή, μόνο ένα σημείο –το ταξίδι του Σκουπιδοτενεκέ από τη μία άκρη της χώρας στην άλλη, από την Ιντιάνα στο Λας Βέγκας– εμφανίζει μια αξιοπρόσεκτη ουλή.

Θα αναρωτηθεί κανείς γιατί μπήκα στον κόπο, αφού όλα τα στοιχεία της πλοκής υπήρχαν ήδη; Μήπως πρόκειται όντως για ασυδοσία; Ειλικρινά, ελπίζω πως όχι· ειδάλλως, κάτι τέτοιο θα σήμαινε ότι πέρασα μεγάλο διάστημα της ζωής μου σπαταλώνοντας τον χρόνο μου. Θεωρώ ότι στις πραγματικά καλές ιστορίες το σύνολο είναι πάντοτε σπουδαιότερο από τα επί μέρους στοιχεία. Αν όχι, το κείμενο που ακολουθεί θα ήταν μια καθ' όλα αποδεκτή εκδοχή του *Χάνσελ και Γκρέτελ*:

Ο Χάνσελ και η Γκρέτελ ήταν δύο παιδιά με έναν καλό πατέρα και μια καλή μητέρα. Όταν η καλή μητέρα πέθανε, ο πατέρας παντρεύτηκε μια σκύλα. Η σκύλα ήθελε να ξεφορτωθεί τα παιδιά ώστε να περισσεύουν περισσότερα χρήματα για την ίδια. Εκβίασε τον άβουλο και αγαθιάρη αντρούλη της, προκειμένου να οδηγήσει τον Χάνσελ και την Γκρέτελ στο δάσος και να τους σκοτώσει. Την τελευταία στιγμή ο πατέρας των παιδιών υποχώρησε και τα εγκατέλειψε να πεθάνουν της πείνας στο δάσος, αντί να τα θανατώσει γρήγορα και σπλαχνικά με τη λεπίδα του μαχαριού του. Καθώς περιπλανιόντουσαν, τα παιδιά βρήκαν ένα σπίτι φτιαγμένο από ζαχαρωτά. Ανήκε σε μια μάγισσα που γούσταρε τον κανιβαλισμό. Φυλάκιζε τα παιδιά και τους είπε πως, όταν πάχαιναν αρκετά, θα τα έτρωγε. Όμως τα παιδιά κατάφεραν να την ξεγελάσουν. Ο Χάνσελ την έχωσε στον φούρνο της. Βρήκαν τον θησαυρό της μάγισσας, όπως και κάποιο χάρτη, και κατάφεραν να επιστρέψουν στο σπίτι τους. Όταν έφτασαν εκεί, ο μπαμπάς σχόλασε τη σκύλα και έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα. Τέλος.

Δεν ξέρω τι γνώμη έχετε, αλλά για μένα η εκδοχή αυτή είναι χάλια. Μαθαίνεις την υπόθεση, χωρίς ίχνος καλαισθησίας. Είναι σαν μια Cadillac, που της έχουν αφαιρέσει το χρώμιο και έχουν τρίψει με γυαλόχαρτο το χρώμα, με αποτέλεσμα να βλέπεις ένα μουντό μεταλλικό πράγμα. Τσουλάει, αλλά δεν είναι, καταλαβαίνετε, *γαμάτη*.

Δεν ενσωμάτωσα και τις τετρακόσιες σελίδες που είχαν παραληφθεί από το κείμενο· είναι άλλο να κάνεις κάτι όπως πρέπει, και άλλο να το κάνεις εντελώς χυδαία. Ορισμένα από τα αποσπάσματα που κατέληξαν στο πάτωμα του χειρουργείου όταν παρέδωσα την κουτσουρεμένη εκδοχή άξιζαν να βρίσκονται εκεί, όπου και παραμένουν. Κά-

ποια άλλα, όπως η αντιπαράθεση της Φράνι με τη μητέρα της στην αρχή του βιβλίου, μοιάζουν να προσδίδουν εκείνη την ένταση και τη διάσταση που εγώ ως αναγνώστης απολαμβάνω ιδιαίτερα. Επιστρέφοντας για μια στιγμή στο *Χάνσελ και Γκρέτελ*, ίσως θυμάστε ότι η μοχθηρή μητριά απαιτεί από τον σύζυγό της να της φέρει τις καρδιές των παιδιών ώστε ο δύσμοιρος ξυλοκόπος να αποδείξει ότι υπάκουσε στις εντολές της. Ο ξυλοκόπος επιδεικνύει ένα αμυδρό ίχνος εξυπνάδας και της δείχνει τις καρδιές δύο λαγών. Επιπλέον, σκεφτείτε τα περίφημα ίχνη από ψίχουλα που αφήνει πίσω του ο Χάνσελ, σε μια προσπάθεια να ξαναβρεί με την αδερφή του τον δρόμο για το σπίτι. Ξύπνιος ο μικρός! Όταν όμως επιχειρεί να ακολουθήσει τα ίχνη, διαπιστώνει ότι τα πουλιά έφαγαν τα ψίχουλα. Μολονότι κανένα από αυτά τα δύο στοιχεία δεν είναι απαραίτητο στην πλοκή, από μια άλλη άποψη *δημιουργούν* την πλοκή –αποτελούν σπουδαία και μαγικά αφηγηματικά στοιχεία. Μεταμορφώνουν ένα πιθανόν ανιαρό έργο σε μια ιστορία που γοητεύει και τρομοκρατεί τους αναγνώστες εδώ και τουλάχιστον εκατό χρόνια.

Έχω την υποψία πως, απ' όσα έχουν προστεθεί εδώ, τίποτε δεν είναι τόσο καλό όσο τα ίχνη από τα ψίχουλα του Χάνσελ' όμως, ανέκαθεν με στενοχωρούσε το γεγονός ότι, πέρα από μένα και μερικούς εργαζόμενους στον εκδοτικό οίκο Doubleday, κανείς δεν γνώρισε ποτέ εκείνον τον μανιακό χαρακτήρα που αυτοαποκαλείται Μικρός... ούτε παρακολούθησε τι του συνέβη έξω από μια σήραγγα που λειτουργεί συμπληρωματικά ως προς μια άλλη σήραγγα, μισή ήπειρο μακριά –τη Σήραγγα Λίνκολν στη Νέα Υόρκη, την οποία διασχίζουν νωρίτερα στο μυθιστόρημα δύο από τους χαρακτήρες.

Ιδού λοιπόν το *Κοράκι*, πιστέ αναγνώστη, όπως ο συγγραφέας σκόπευε αρχικά να το εμφανίσει εκτός της έκθεσης αυτοκινήτων. Το χρώμιο έχει αποκατασταθεί, και ό,τι ήθελε προκύψει. Ο τελευταίος λόγος της κυκλοφορίας αυτής της εκδοχής είναι και ο απλούστερος. Παρότι δεν υπήρξε ποτέ το αγαπημένο μου μυθιστόρημα, είναι εκείνο που φαίνεται πως αρέσει περισσότερο σε εκείνους που αγαπούν τα βιβλία μου. Όποτε παρουσιάζω προσωπικά τα βιβλία μου (δηλαδή όσο το δυνατόν πιο σπάνια), ο κόσμος μού μιλάει διαρκώς για το *Κοράκι*. Όλοι αναφέρονται στους χαρακτήρες σαν να έχουν σάρκα και οστά. Μάλιστα, πολλές φο-

ρές ρωτάνε «τι απέγινε ο τάδε;» λες και οι χαρακτήρες μου στέλνουν κάθε τόσο γράμματα με τα νέα τους.

Επίσης, με ρωτάνε αν το βιβλίο θα γυριστεί ποτέ σε ταινία. Παρεμπιπτόντως, η απάντηση είναι πως μάλλον ναι. Θα είναι καλή; Δεν ξέρω. Καλές ή κακές, οι ταινίες καταφέρνουν σχεδόν πάντα, με κάποιον περίεργο τρόπο, να υποβαθμίζουν τα έργα μυθοπλασίας (φυσικά, υπάρχουν και εξαιρέσεις· ένα παράδειγμα που μου έρχεται αυτόματα στον νου είναι ο *Μάγος του Οζ*). Πάνω στην κουβέντα, δεν διστάζουν να αναφερθούν και στη διανομή των ρόλων. Ανέκαθεν πίστευα ότι ο Ρόμπερτ Ντιβάλ θα ήταν εξαιρετικός ως Ράνταλ Φλαγκ, αν και έχω ακούσει από κάποιους να προτείνουν τον Κλιντ Ίστυουντ, τον Μπρους Ντερν ή τον Κρίστοφερ Γούκεν. Όλοι τους ταιριάζουν *μια χαρά*, ενώ θα είχε ιδιαίτερο ενδιαφέρον να αναλάμβανε τον ρόλο του Λάρι Άντεργουντ ο Μπρους Σπρίνγκστιν, αν επέλεγε να ασχοληθεί με την ηθοποιία (και, κρίνοντας από τα βιντεοκλίπ του, νομίζω ότι θα τα κατάφερνε *μια χαρά*... παρότι προσωπικά θα διάλεγα τον Μάρσαλ Κρένσο). Στο τέλος, όμως, θεωρώ ότι ο Στιου, ο Λάρι, ο Γκλεν, η Φράνι, ο Ραλφ, ο Τομ Κάλεν, ο Λόιντ και ο σκοτεινός άντρας είναι προτιμότερο να ανήκουν στον αναγνώστη, ο οποίος θα τους συλλάβει μέσα από τον φακό της φαντασίας με τόσο παραστατικό και διαρκώς μεταβαλλόμενο τρόπο, που καμία κάμερα δεν μπορεί να το καταφέρει. Άλλωστε, οι ταινίες δημιουργούν την ψευδαίσθηση της κίνησης μέσα από χιλιάδες στατικά πλάνα. Ωστόσο, η φαντασία ακολουθεί τη δική της εσωτερική ροή. Οι ταινίες, ακόμη και οι καλύτερες, καθηλώνουν τη φαντασία –όποιος δει τη *Φωλιά του κούκου* και στη συνέχεια διαβάσει το μυθιστόρημα του Κεν Κέισι θα δυσκολευτεί, για να μην πω ότι θα του είναι αδύνατον να μη σκεφτεί τον Τζακ Νίκολσον ως Ραντλ Πάτρικ Μακ Μέρφι. Αυτό δεν είναι απαραίτητα κακό... ωστόσο, είναι περιοριστικό. Το μεγαλείο μιας καλής ιστορίας συνίσταται στο γεγονός ότι είναι απεριόριστη και ρευστή· η καλή ιστορία ανήκει σε κάθε αναγνώστη, με τον δικό της ιδιαίτερο τρόπο.

Τέλος, γράφω μόνο για δύο λόγους: για να ευχαριστώ τον εαυτό μου και τους άλλους. Επιστρέφοντας σε αυτή την πολυσέλιδη ιστορία σκοτεινού χριστιανισμού, ελπίζω να κατάφερα και τα δύο.

24 Οκτωβρίου 1989

Έξω ο δρόμος φλέγεται
από ένα πραγματικό βαλς θανάτου
ανάμεσα στη σάρκα και σε ό,τι με φαντασία μοιάζει.
Και οι ποιητές εδώ
κουβέντα δεν γράφουν.
Στέκονται παράμερα χωρίς να χολοσκάνε,
μα μες στην νύχτας το σκοτάδι
ψάχνουν την κατάλληλη στιγμή
και προσπαθούν μια τίμια στάση να κρατήσουν,
μα καταλήγουν πληγωμένοι,
ούτε καν νεκροί,
μέσα σ' αυτή τη Ζούγκλα.

Μπρους Σπρίνγκστιν

Ήταν φανερό πως δεν άντεχε άλλο!
Η πόρτα άνοιξε και φύσηξε αγέρας.
Έσβησαν τα κεριά και χάθηκαν,
φούσκωσαν οι κουρτίνες και φάνηκε εκείνος.
Είπε: «Μη φοβάσαι,
έλα, Μαίρη.»
Κι εκείνη δεν φοβήθηκε,
κι έτρεξε κοντά του.
Κι άρχισαν να πετούν...
Τον είχε πιάσει από το χέρι...
«Έλα, Μαίρη·
Μη φοβάσαι τον Θεριστή!»

Blue Oyster Cult

ΠΟΙΑ ΕΙΝ' Η ΛΕΞΗ;
ΠΟΙΑ ΕΙΝ' Η ΛΕΞΗ;
ΠΟΙΑ ΕΙΝ' Η ΛΕΞΗ;

Country Joe and the Fish

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΑΝΟΙΓΕΙ

Χρειαζόμαστε βοήθεια, έκρινε ο Ποιητής.
Έντουαρντ Ντορν

«Σάλι.»

Ένα μουρμουρητό.

«Σάλι, ξύπνα.»

Ένα πιο δυνατό μουρμουρητό: *άσε με ήσυχη.*

Την ταρακούνησε πιο έντονα.

«Ξύπνα. Πρέπει να ξυπνήσεις!»

Ο Τσάρλι.

Η φωνή του Τσάρλι. Της μιλούσε. Πόση ώρα άραγε;

Η Σάλι πετάχτηκε από τον ύπνο της.

Στην αρχή, κοίταξε φευγαλέα το ρολόι στο κομοδίνο και διαπίστωσε ότι ήταν δύο και τέταρτο μετά τα μεσάνυχτα. Κανονικά, ο Τσάρλι δεν έπρεπε να βρίσκεται εδώ· είχε βάρδια. Στη συνέχεια, κατάφερε να εστιάσει στο πρόσωπό του και κάτι πετάρισε μέσα της, ένα τρομακτικό προαίσθημα.

Ο σύζυγός της ήταν κάτωχρος. Το βλέμμα του πλανιόταν ανήσυχο πέρα δώθε, τα μάτια του ήταν πρησμένα. Στο ένα χέρι κρατούσε τα κλειδιά του αυτοκινήτου. Με το άλλο συνέχιζε να την ταρακουνάει, παρότι εκείνη είχε ανοίξει τα μάτια, λες και ο ίδιος δεν μπορούσε να συνειδητοποιήσει ότι την είχε ήδη ξυπνήσει.

«Τσάρλι, τι τρέχει; Τι συμβαίνει;»

Έδειχνε να μην ξέρει τι να της πει. Το καρύδι του ανεβοκατέβαινε μάταια, αλλά ο μοναδικός ήχος που ακουγόταν στη μικρή μονοκατοικία ήταν το τικ τακ του ρολογιού.

«Πιάσαμε φωτιά;» τον ρώτησε με παιδιάστικη αφέλεια. Δεν μπορούσε να σκεφτεί τι άλλο μπορεί να τον είχε αναστατώσει τόσο. Ήξερε ότι οι γονείς του είχαν πεθάνει όταν πήρε φωτιά το σπίτι τους.

«Από μια άποψη», της είπε. «Από μια άλλη, κάτι χειρότερο. Πρέπει να ντυθείς, γλυκιά μου. Πάρε τη Λαβόν. Πρέπει να φύγουμε από δω.»

«Γιατί;» τον ρώτησε και σηκώθηκε από το κρεβάτι. Την είχε κυριεύσει ένας σκοτεινός φόβος. Τα πάντα έμοιαζαν λάθος. Σαν να έβλεπε όνειρο. «Πού να πάμε; Εννοείς να βγούμε στην πίσω αυλή;» Ωστόσο, ήξερε ότι δεν εννοούσε την πίσω αυλή. Πρώτη φορά έβλεπε τον Τσάρλι

τόσο φοβισμένο. Πήρε βαθιά ανάσα, αλλά δεν μύρισε καπνό ούτε κάτι καμένο.

«Σάλι, γλυκιά μου, άσε τις ερωτήσεις. Πρέπει να φύγουμε. Μακριά από δω. Πήγαινε να πάρεις τη Λαβόν και ντύσε την.»

«Δεν πρέπει να... Προλαβαίνω να ετοιμάσω βαλίτσες;»

Η ερώτηση φάνηκε να τον αιφνιδιάζει. Να τον αποσυντονίζει, κατά κάποιον τρόπο. Η Σάλι σκέφτηκε πως δεν γινόταν να νιώσει πιο φοβισμένη, αλλά έκανε λάθος. Αντιλήφθηκε πως η αρχική της εντύπωση για τον φόβο του άντρα της ήταν λανθασμένη, καθώς παρέπεμπε περισσότερο σε απόλυτο πανικό. Με το χέρι του έστρωσε αφηρημένα τα μαλλιά του και αποκρίθηκε: «Δεν ξέρω. Πρέπει να ελέγξω τη φορά του ανέμου.»

Και με αυτή την αλλόκοτη δήλωση, που της φάνηκε εντελώς ακατανόητη, την άφησε να στέκεται εκεί δα, παγωμένη, φοβισμένη και αποπροσανατολισμένη, με τα πόδια της γυμνά, φορώντας μόνο το μπέιμπι ντολ της. Ο Τσάρλι έδειχνε να έχει παραφρονήσει. Τι σχέση είχε η φορά του ανέμου με το αν εκείνη προλάβαινε να ετοιμάσει βαλίτσες; Και τι σήμαινε το «μακριά»; Στο Ρίνο; Στο Λας Βέγκας; Στο Σολτ Λέικ Σίτι; Και...

Ανέβασε το χέρι στον λαιμό της, καθώς σκέφτηκε ξαφνικά κάτι άλλο.

ΛΙΠΟΤΑΞΙΑ. Η αναχώρησή τους μέσα στα μαύρα μεσάνυχτα σήμαινε ότι ο Τσάρλι σκόπευε να ΛΙΠΟΤΑΚΤΗΣΕΙ.

Πήγε στο δωματιάκι που το χρησιμοποιούσαν σαν παιδικό δωμάτιο της Λαβόν και κοντοστάθηκε για λίγο, αναποφάσιστη, κοιτώντας το κοιμισμένο μωρό με το ροζ ζιπουνάκι. Εξακολουθούσε να τρέφει την αμυδρή ελπίδα πως όλο αυτό δεν ήταν παρά ένα υπερβολικά παραστατικό όνειρο. Κάποια στιγμή θα τελείωνε, και εκείνη θα ξυπνούσε στις εφτά το πρωί, ως συνήθως, θα τάζε τη Λαβόν, θα έτρωγε και η ίδια παρακολουθώντας στην τηλεόραση την πρώτη ώρα της εκπομπής «Σήμερα» και θα ετοίμαζε τα αυγά του Τσάρλι, που θα τελείωνε τη βάρδια του στις οχτώ το πρωί, έχοντας ολοκληρώσει για άλλο ένα βράδυ την υπηρεσία του στον βόρειο πύργο του Τομέα. Και σε δύο βδομάδες θα επέστρεφε στην πρωινή βάρδια και δεν θα ήταν πια τόσο ευέξαπτος. Θα κοιμόταν μαζί της τις νύχτες, και εκείνη δεν θα έβλεπε τόσο τρελά όνειρα σαν κι αυτό, και...

«Άντε, λοιπόν!» της είπε μέσα από τα σφιγμένα του δόντια, διαλύοντας την αμυδρή ελπίδα της. «Μόλις που προλαβαίνουμε να μαζέψουμε δυο τρία πράγματα... Αλλά, για όνομα του Θεού, γυναίκα, αν την αγαπάς,

ντύσε την!» πρόσθεσε και έδειξε την κούνια. Έβηξε νευρικά στη χούφτα του και άρχισε να βγάζει βιαστικά από τη συρταριέρα κάποια πράγματα και να τα χώνει όπως όπως σε δυο παλιές βαλίτσες.

Η Σάλι ξύπνησε τη Λαβόν, προσπαθώντας όσο ήταν δυνατόν να ηρεμήσει το μωράκι· το τρίχρονο ήταν γκρινιάρικο και σαστισμένο, επειδή το ξύπνησαν μέσα στη νύχτα και άρχισε να κλαίει την ώρα που η Σάλι τού φορούσε το εσώρουχο, ένα μπλουζάκι και το φορμάκι του. Ο ήχος του παιδικού κλάματος τη φόβισε περισσότερο από ποτέ. Το συνέδεσε με τις προηγούμενες φορές, όταν η Λαβόν, συνήθως ένα απίστευτα αγγελικό μωρό, έκλαιγε τη νύχτα, επειδή είτε είχε συγκαεί εξαιτίας της πάνας είτε έβγαζε δοντάκια, λόγω έντονου βήχα ή κάποιου κολικού. Ο φόβος έγινε σιγά σιγά θυμός, καθώς είδε τον Τσάρλι να περνάει σχεδόν τρέχοντας από την πόρτα, έχοντας στα χέρια του τα δικά της εσώρουχα. Οι τιράντες των σουτιέν κρέμονταν σαν σερπαντίνες σε πρωτοχρονιάτικο πάρτι. Τα έριξε στη μία βαλίτσα και την έκλεισε απότομα. Το στρίφωμα από το καλύτερο βρακάκι της κρεμόταν απέξω και η Σάλι ήταν σίγουρη πως είχε σκιστεί.

«Τι συμβαίνει;» του φώναξε, και ο απελπισμένος τόνος της φωνής της έκανε τη Λαβόν, που είχε καταλήξει να μυξοκλαίει, να ξεσπάσει εκ νέου σε κλάματα. «Τρελάθηκες, Τσάρλι; Θα στείλουν στρατιώτες να μας κυνηγήσουν! Στρατιώτες!»

«Δεν υπάρχει περίπτωση να το κάνουν απόψε», της είπε, και ο τόνος του φανέρωνε τόση σιγουριά, που ακούστηκε ανατριχιαστικός. «Καλή μου, το θέμα είναι ότι, αν δεν κουνήσουμε τον κώλο μας, δεν θα καταφέρουμε να φύγουμε ποτέ απ' τη βάση. Δεν ξέρω καν πώς διάολο κατάφερα να φύγω απ' τον πύργο. Μάλλον κάτι δεν λειτούργησε σωστά. Γιατί όχι; Έτσι κι αλλιώς, τα πάντα κατέρρευσαν.» Και, μεμιάς, ξέσπασε σ' ένα υστερικό, παρανοϊκό γέλιο, που την τρόμαξε περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο μέχρι τότε. «Έντυσες το μωρό; Ωραία. Βάλε μερικά ρουχαλάκια στην άλλη βαλίτσα. Για τα υπόλοιπα χρησιμοποίησε το μπλε σακβουαγιάζ από την ντουλάπα. Μόλις τελειώσεις, θα τσακιστούμε να φύγουμε από δω. Νομίζω ότι θα τα καταφέρουμε. Ο άνεμος είναι δυτικός. Δόξα τω Θεώ!»

Έβηξε ξανά στη χούφτα του.

«Μπαμπά!» φώναξε επιτακτικά η Λαβόν σηκώνοντας τα χεράκια της. «Θέλω τον μπαμπά! Εντάξει; Αλογάκι, μπαμπά! Αλογάκι! Εντάξει;»

«Όχι τώρα», είπε ο Τσάρλι και εξαφανίστηκε στην κουζίνα. Αμέσως μετά, η Σάλι άκουσε τα πιατικά να κροταλίζουν. Ο άντρας της έπαιρνε τις οικονομίες της από τη γαλάζια σουπιέρα στο πάνω ράφι. Περίπου τριάντα με σαράντα δολάρια, που τα είχε βάλει στην άκρη –ανά δολάριο ή και πενήντα σεντ τη φορά. Τις δικές της οικονομίες. Άρα κάτι συνέβαινε. Και, σε κάθε περίπτωση, ήταν πολύ σοβαρό.

Η Λαβόν άρχισε να κλαίει ξανά, επειδή ο μπαμπάς της αρνήθηκε να κάνει το αλογάκι, καθώς σπάνια της χάλαγε το χατίρι. Η Σάλι δυσκολεύτηκε να της φορέσει το ελαφρύ μπουφανάκι της. Στη συνέχεια, έχωσε όπως όπως τα περισσότερα ρουχαλάκια της στο σακβουαγιάζ. Η σκέψη να βάλει οτιδήποτε άλλο στη βαλίτσα ήταν γελοία. Δεν θα έκλεινε. Αναγκάστηκε να γονατίσει πάνω της για να κλείσει. Βρέθηκε να ευχαριστεί τον Θεό, που η Λαβόν είχε μάθει πια να χρησιμοποιεί την τουαλέτα και δεν χρειαζόταν να ασχοληθεί με πάνες.

Ο Τσάρλι επέστρεψε στην κρεβατοκάμαρα και άρχισε κυριολεκτικά να τρέχει. Συνέχιζε να χώνει τα τσαλακωμένα χαρτονομίσματα του ενός και των πέντε δολαρίων από τη σουπιέρα στην μπροστινή τσέπη του παντελονιού της θερινής στρατιωτικής στολής του. Η Σάλι πήρε στην αγκαλιά της τη Λαβόν. Η μικρή ήταν εντελώς ξύπνια πια και μπορούσε άνετα να περπατήσει, όμως η Σάλι ήθελε να την έχει στην αγκαλιά της. Έσκυψε και πήρε το σακβουαγιάζ.

«Πού πάμε, μπαμπά;» ρώτησε η Λαβόν. «Έκανα νάνι.»

«Μπορείς να κάνεις νάνι και στο αυτοκίνητο», είπε ο Τσάρλι και άρπαξε τις δύο βαλίτσες. Το βρακάκι της Σάλι ανέμιση μισοχωμένο στη μία βαλίτσα. Στα μάτια του Τσάρλι υπήρχε ακόμα εκείνο το κενό, τρελαμένο βλέμμα. Μια σκέψη, μια ολοένα και πιο έντονη βεβαιότητα, εμφανίστηκε στο μυαλό της Σάλι.

«Έγινε κάποιο ατύχημα;» ψιθύρισε. «Χριστός και Παναγία, έγινε, έτσι δεν είναι; Ατύχημα. Εκεί *έρα*.»

«Έπαιζα πασιέντζα», της είπε. «Σήκωσα το βλέμμα στο ρολόι και είδα ότι οι ενδείξεις από πράσινες είχαν γίνει κόκκινες. Άναψα την οθόνη. Σάλι, είναι όλοι...»

Σταμάτησε απότομα και κοίταξε τη Λαβόν στα μάτια, που ήταν γουρλωμένα και, παρότι ακόμα βουρκωμένα, γεμάτα περιέργεια.

«Είναι όλοι νι έψιλον κάπα ρο όμικρον γιώτα εκεί πέρα», είπε. «Όλοι εκτός από έναν δύο, αν και τώρα πια δεν θα 'χουν γλιτώσει.»

«Μπαμπά, τι σημαίνει νι έτσιλο κάπα όμικο γιώτα;» ρώτησε η Λαβόν.

«Τίποτα, μωρό μου», είπε η Σάλι. Η φωνή της έμοιαζε να έρχεται από κάποιο πολύ βαθύ πηγάδι.

Ο Τσάρλι ξεροκατάπτε. Κάτι σκάλωσε στον λαμό του. «Κανονικά, όλα ασφαλίζουν αυτόματα αν κοκκινίσει το ρολόι. Έχουν ένα κομπιούτερ Chubb, που ελέγχει όλες τις εγκαταστάσεις και υποτίθεται ότι έχει δικλίδες ασφαλείας. Μόλις είδα την εικόνα στην οθόνη, πετάχτηκα για να προλάβω να βγω απ' την πόρτα. Σκέφτηκα ότι θα με έκοβε στα δύο. Έπρεπε να κλείσει αυτόματα, μόλις κοκκίνιζε το ρολόι. Δεν ξέρω πόση ώρα ήταν κοκκινισμένο, πριν σηκώσω τα μάτια και το προσέξω. Πάντως, είχα φτάσει σχεδόν στο πάρκινγκ όταν την άκουσα να κλείνει πίσω μου. Σε κάθε περίπτωση, αν είχα καθυστερήσει έστω και τριάντα δευτερόλεπτα να κοιτάξω, αυτή τη στιγμή, θα ήμουν παγιδευμένος στην αίθουσα ελέγχου στον πύργο, σαν έντομο σε μπουκάλι.»

«Τι έγινε; Τι...»

«Δεν ξέρω. Δεν θέλω να ξέρω. Ξέρω μόνο ότι τους σκό... ότι τους σίγμα κάπα όμικρον ταυ ωμέγα σίγμα έψιλον πολύ γρήγορα. Αν με θέλουν, θα πρέπει πρώτα να με πιάσουν. Ασχέτως αν ανήκω στην κατηγορία των βαρέων και ανθυγιεινών, δεν με πληρώνουν αρκετά για να παραμείνω. Ο άνεμος είναι δυτικός, Εμείς θα πάμε ανατολικά. Φεύγουμε, τώρα αμέσως.»

Νιώθοντας ακόμα μισοκοιμισμένη, παγιδευμένη σε κάποιο φριχτό και εξαντλητικό όνειρο, η Σάλι τον ακολούθησε στο ιδιωτικό δρομάκι και στη δεκαπεντάχρονη Chevrolet, που συνέχιζε να σκουριάζει σιωπηλά στο ευδιαστό σκοτάδι της νυχτερινής καλιφορνέζικης ερήμου.

Ο Τσάρλι έχωσε στο πορτμπαγκάζ τις βαλίτσες και πέταξε στο πίσω κάθισμα το σακβουαγιάζ. Η Σάλι στάθηκε για μια στιγμή δίπλα στην πόρτα του συνοδηγού, με το μωρό στην αγκαλιά, κοιτώντας τη μονοκατοικία όπου έμεναν τα τελευταία τέσσερα χρόνια. Σκέφτηκε πως όταν μετακόμισαν εδώ, η Λαβόν μεγάλωνε ακόμα στην κοιλιά της και δεν είχε ιδέα από αλογάκια.

«Εμπρός, λοιπόν!» της είπε. «Μπες μέσα, γυναίκα!»

Εκείνη υπάκουσε. Ο Τσάρλι έκανε όπισθεν, με τους προβολείς της Chevrolet να λούζουν για λίγες στιγμές το σπίτι. Η αντανάκλασή τους στα παράθυρα θύμιζε μάτια κυνηγημένου θηρίου.

Ο Τσάρλι ήταν γερμένος με πολλή ένταση πάνω στο τιμόνι, με τα χαρακτηριστικά του σφιγμένα, έτσι όπως φωτίζονταν αχνά από τα όργανα του ταμπλό. «Αν η πύλη της βάσης είναι κλειστή, θα πέσω πάνω της για να περάσουμε.» Το εννοούσε. Η Σάλι δεν είχε καμία αμφιβολία. Ξαφνικά ένιωσε να της κόβονται τα γόνατα.

Πάντως, δεν χρειάστηκε να συμβεί κάτι τόσο ακραίο. Η πύλη της βάσης ήταν ορθάνοιχτη. Ο ένας φύλακας λαγοκοιμόταν κρατώντας ένα περιοδικό. Η Σάλι δεν είδε τον άλλο· ίσως ήταν στην τουαλέτα. Βρίσκονταν στο εξωτερικό τμήμα της βάσης, ένα συμβατικό ντεπό στρατιωτικών οχημάτων. Όσα διαδραματίζονταν στον πυρήνα της βάσης, δεν απασχολούσαν αυτούς εδώ τους τύπους.

Σήκωσα το βλέμμα στο ρολόι και είδα ότι οι ενδείξεις είχαν κοκκινίσει.

Η Σάλι ανατρίχιασε και ακούμπησε το χέρι της στο πόδι του. Η Λαβόν είχε αποκοιμηθεί ξανά. Ο Τσάρλι χάιδεψε βιαστικά το χέρι της Σάλι και είπε: «Όλα θα πάνε καλά, γλυκιά μου.»

Το ξημέρωμα τους βρήκε να κατευθύνονται προς τα ανατολικά διασχίζοντας βιαστικά τη Νεβάδα. Ο Τσάρλι έβηχε διαρκώς.

BIBLIO

ΠΡΩΤΟ

ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΑΞΙΔΙΑΡΗΣ

16 ΙΟΥΝΙΟΥ - 4 ΙΟΥΛΙΟΥ 1990

*Πήρα τηλέφωνο τον γιατρό.
Είπα, γιατρέ, σε παρακαλώ,
έχω αυτή την αίσθηση, μια ζάλη, μια παραίσθηση.
Πες μου τι μπορεί να είναι;
Μια νέα αρρώστια, μήπως;*

The Sylvers

*Νιώθεις, μωρό μου, για σένα τι κάνω;
Να σ' αδικώ δεν θέλω,
μα νιώθεις, μωρό μου, για σένα τι κάνω;*

Λάρι Άντεργουντ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΗTexaco του κυρίου Χάπσκομ βρισκόταν στον Αυτοκινητόδρομο 93, λίγο βορειότερα από το Αρνέτ, μια ασήμαντη πόλη των τεσσάρων δρόμων, σε απόσταση εκατόν δέκα μιλίων από το Χιούστον. Εκείνο το βράδυ βρίσκονταν εκεί οι τακτικοί θαμώνες, καθισμένοι γύρω από το ταμείο, πίνοντας μπίρα, κουβεντιάζοντας βαριεστημένα και χαζεύοντας τις νυχτοπεταλούδες να πέφτουν στη μεγάλη φωτεινή επιγραφή.

Το πρατήριο καυσίμων ανήκε στον Μπιλ Χάπσκομ, συνεπώς οι άλλοι τον σέβονταν, παρότι ήταν ένας βλάκας και μισός. Θα ανέμεναν αντίστοιχο σεβασμό αν είχαν μαζευτεί σε κάποιο από τα δικά τους μαγαζιά. Με τη διαφορά ότι δεν είχαν δικό τους μαγαζί. Στο Αρνέτ οι καιροί ήταν χαλεποί. Το 1980 η πόλη διέθετε δύο βιομηχανίες –ένα εργοστάσιο που παρασκεύαζε χάρτινα είδη (κυρίως για πικ νικ και μπάρμπεκιου) και μια μονάδα κατασκευής ηλεκτρονικών αριθμομηχανών. Τώρα πια η χαρτοβιομηχανία είχε κλείσει και η μονάδα με τις αριθμομηχανές αντιμετώπιζε προβλήματα –όπως αποδείχτηκε, το κόστος παραγωγής ήταν χαμηλότερο στην Ταϊβάν, κάτι που ίσχυε και για τις φορητές τηλεοράσεις και για τα τρανζιστοράκια.

Ο Νόρμαν Μπρούετ και ο Τόμι Γουοναμέικερ, που παλιότερα εργάζονταν και οι δύο στη χαρτοβιομηχανία, ζούσαν από το ταμείο απόρων, αφού εδώ και καιρό δεν δικαιούνταν επίδομα ανεργίας. Ο Χένρι Καρμάρικλ και ο Στιου Ρέντμαν εργάζονταν στη μονάδα με τις αριθμομηχανές, αλλά σπάνια δούλευαν πάνω από τριάντα ώρες τη βδομάδα. Ο Βίκτορ Πάλφρι ήταν συνταξιούχος και κάπνιζε κάτι βρομερά στριφτά τσιγάρα, καθώς δεν είχε χρήματα για κάτι καλύτερο.

«Αυτό που λέω είναι το εξής», τους είπε ο Χαπ ακουμπώντας τα χέρια στα γόνατα και γέρνοντας προς τα εμπρός. «Δεν έχουν παρά να πουν: Στο διάολο ο πληθωρισμός! Στο διάολο το δημόσιο χρέος! Τυπογραφεία έχουμε, χαρτί έχουμε. Θα τυπώσουμε πενήντα εκατομμύρια σε χαρτονομίσματα των χιλίων δολαρίων και θα τα ρίξουμε στην αγορά.»

Ο Πάλφρι, που μέχρι το 1984 δούλευε σαν μηχανοτεχνίτης, ήταν ο μόνος από τους παρόντες που σεβόταν αρκετά τον εαυτό του ώστε να αντικρούει τις μεγαλύτερες κοτσάνες του Χαπ. Στρίβοντας άλλο ένα από

τα βρομοσίγαρά του, είπε: «Δεν θα κερδίζαμε κάτι. Αν το κάνουν, θα καταλήξουμε όπως το Ρίτσμοντ τα τελευταία δύο χρόνια του Εμφυλίου. Εκείνη την εποχή, αν ήθελες ένα κομμάτι ψωμί, έδινες στον φούρναρη ένα δολάριο της Ομοσπονδίας, εκείνος το έβαζε πάνω στο καρβέλι κι έκοβε ένα κομμάτι ίδιου μεγέθους. Τα λεφτά είναι σκέτο χαρτί, ξέρεις.»

«Ξέρω κάποιους που δεν θα συμφωνούσαν μαζί σου», είπε με ύφος ξιτισμένο ο Χαπ. Πήρε από το γραφείο του ένα λιγδιασμένο κόκκινο πλαστικό ντοσιέ. «Χρωστάω σ' όλους αυτούς. Κι έχουν αρχίσει να χάνουν την υπομονή τους.»

Ο Στιούαρτ Ρέντμαν, ίσως ο πιο σιωπηλός κάτοικος του Αρνέτ, καθόταν σε μια από τις ταλαιπωρημένες πλαστικές καρέκλες, αγορασμένες από το Woolco, με ένα κουτάκι μπίρα Pabst στο χέρι, και κοιτούσε προς τον 93, μέσα από το μεγάλο παράθυρο του πρατηρίου. Ο Στιου ήξερε τι πάει να πει φτώχεια. Την είχε βιώσει σ' αυτήν εδώ την πόλη, καθότι ήταν γιος ενός οδοντογιατρού που πέθανε όταν ο Στιου ήταν εφτά ετών, αφήνοντας πίσω του γυναίκα και άλλα δύο παιδιά, πέρα από τον Στιου.

Η μητέρα του είχε πιάσει δουλειά στον Σταθμό Εξυπηρέτησης Φορτηγών Ρεντ Μπολ, λίγο έξω από το Αρνέτ –ο Στιου θα μπορούσε να τον δει από το σημείο όπου καθόταν, αν δεν είχε καεί ολοσχερώς το 1979. Τα χρήματα έφταναν ίσα ίσα για να ταΐζει τα τέσσερα στόματα. Στην ηλικία των εννιά, ο Στιου ξεκίνησε να δουλεύει, αρχικά για τον Ροτζ Τάκερ, τον ιδιοκτήτη του Ρεντ Μπολ, όπου βοηθούσε στο ξεφόρτωμα των φορτηγών μετά το σχολείο για τριάντα πέντε σεντ την ώρα, και στη συνέχεια στις μάντρες με τα ζώα στη γειτονική πόλη του Μπρέιντρι, όπου είπε ψέματα για την ηλικία του, προκειμένου να εργάζεται επί είκοσι εξαντηλητικές ώρες τη βδομάδα για να παίρνει τον κατώτατο μισθό.

Ακούγοντας τον Χαπ και τον Βικ Πάλφρι να τσακώνονται για τα χρήματα και τη μυστηριώδη ικανότητά τους να εξαφανίζονται, σκέφτηκε πώς μάτωναν τα χέρια του στην αρχή, καθώς έσερνε ασταμάτητα το καρότσι με τα φορτία από δέρματα και εντόστια. Είχε προσπαθήσει να το κρύψει από τη μητέρα του, όμως εκείνη τα είχε δει, λίγες μέρες αφότου έπιασε δουλειά ο γιος της. Είχε κλάψει για τα χέρια του, και δεν ήταν από τις γυναίκες που έκλαιγαν εύκολα. Πάντως, δεν του ζήτησε να παρατήρει τη δουλειά. Ήξερε ποια ήταν η κατάσταση. Ήταν ρεαλίστρια.

Μια από τις αιτίες για τη σιωπή του ήταν ότι δεν είχε ποτέ φίλους ούτε χρόνο για παρέες. Από τη μία είχε το σχολείο, από την άλλη τη δουλειά. Ο μικρότερος αδερφός του, ο Ντεβ, είχε πεθάνει από πνευμονία τη χρονιά που ο ίδιος έπιασε δουλειά στις μάντρες. Ο Στιου δεν κατάφερε ποτέ να το ξεπεράσει. Λόγω ενοχών, μάλλον. Αγαπούσε τον Ντεβ όσο τίποτε άλλο. Ωστόσο, ο θάνατός του σήμαινε και ένα στόμα λιγότερο.

Στο λύκειο ανακάλυψε το αμερικανικό ποδόσφαιρο. Η μητέρα του τον ενθάρρυνε αν και ο αθλητισμός τού στερούσε ώρες από τη δουλειά. «Συνέχισε να παίζεις», του έλεγε. «Ο μόνος τρόπος να ξεφύγεις από δω, Στιούαρτ, είναι το ποδόσφαιρο. Συνέχισε να παίζεις. Να θυμάσαι πάντα τον Έντι Γουόρφιλντ.» Ο Έντι Γουόρφιλντ ήταν ένας τοπικός ήρωας. Η οικογένειά του ήταν ακόμη πιο φτωχή από εκείνη του Στιου, αλλά ο Έντι είχε καταφέρει να δοξαστεί ως κούρτερμπακ στην ομάδα του λυκείου, με αποτέλεσμα να πάρει αθλητική υποτροφία για το Α&Μ του Τέξας και να παίξει για δέκα χρόνια στους Green Bay Packers, κυρίως ως κούρτερμπακ στη δεύτερη σειρά, αλλά και ως στάρτερ, σε αρκετές αξιοσημείων αναμετρήσεις. Εδώ και καιρό, ο Έντι ήταν ιδιοκτήτης αλυσίδας φαστφουντάδικων στις δυτικές και νοτιοδυτικές Πολιτείες. Για το Αρνέτ, αποτελούσε έναν διαχρονικό θρύλο. Στο Αρνέτ, η λέξη «επιτυχία» ήταν ταυτισμένη με τον Έντι Γουόρφιλντ.

Ο Στιου δεν ήταν ούτε κούρτερμπακ ούτε Έντι Γουόρφιλντ. Ωστόσο, στις αρχές της Β΄ λυκείου είχε την αίσθηση ότι μπορούσε να διεκδικήσει μια μικρή αθλητική υποτροφία... Από την άλλη, υπήρχαν τα προγράμματα τεχνικής εκπαίδευσης, ενώ ο σύμβουλος επαγγελματικού προσανατολισμού στο σχολείο τού μίλησε για το πρόγραμμα δανειοδότησης του Εκπαιδευτικού Νόμου για την Εθνική Άμυνα.

Στη συνέχεια, η μητέρα του αρρώστησε και δεν μπορούσε πια να εργαστεί. Είχε καρκίνο. Δύο μήνες πριν από την αποφοίτησή του, η μητέρα του πέθανε, αφήνοντας τον Στιου να συντηρεί και τον μικρότερο αδερφό του, τον Μπράις. Ο Στιου έπαψε να προσπαθεί για την αθλητική υποτροφία και έπιασε δουλειά στη μονάδα με τις αριθμομηχανές. Τελικά, εκείνος που κατάφερε να ξεφύγει ήταν ο Μπράις, τρία χρόνια μικρότερος από τον Στιου. Τώρα ήταν στη Μινεσότα και εργαζόταν ως αναλυτής συστημάτων στην IBM. Δεν έγραφε συχνά, και η τελευταία φορά

που είχε δει τον Μπράις ήταν στην κηδεία, όταν πέθανε η γυναίκα του Στιου –από την ίδια μορφή καρκίνου που είχε σκοτώσει τη μητέρα του. Σκεφτόταν ότι ίσως και ο Μπράις βασανιζόταν από τις δικές του ενοχές... Ίσως ντρεπόταν λιγάκι που ο αδερφός του είχε καταλήξει άλλος ένας τυπικός επαρχιώτης σε μια ετοιμοθάνατη πόλη του Τέξας, όπου περνούσε τις μέρες του φυλακισμένος στη μονάδα με τις αριθμομηχανές, ενώ τα βράδια άραζε είτε στο πρατήριο του Χαπ είτε στο Ίντιαν Χεντ, πίνοντας μπίρες Loan Star.

Ο γάμος ήταν η καλύτερη περίοδος και είχε διαρκέσει μόλις δεκαοχτώ μήνες. Το μόνο που κατάφερε να αναπτυχθεί στη μήτρα της νεαρής συζύγου του ήταν ένας μαύρος κακοήθης όγκος. Είχαν μεσολαβήσει τέσσερα χρόνια. Στο διάστημα αυτό, ο Στιου είχε σκεφτεί να φύγει από το Αρνέτ, να αναζητήσει κάτι καλύτερο, όμως τον εμπόδιζε η αδράνεια της μικρής επαρχιακής πόλης –το ψιθυριστό τραγούδι των σειρήνων για τα γνώριμα πρόσωπα και τα γνώριμα μέρη. Στο Αρνέτ τον συμπαθούσαν, και ο Βικ Πάλφρι του έκανε κάποτε τη μεγαλύτερη φιλοφρόνηση όταν τον αποκάλεσε «σκληρό καρύδι παλαιάς κοπής».

Την ώρα που ο Βικ και ο Χαπ τσακώνονταν, στον ουρανό υπήρχαν ακόμα κάποια ίχνη του σούρουπου, αλλά η περιοχή είχε βυθιστεί στο σκοτάδι. Τώρα πια δεν περνούσαν πολλά αυτοκίνητα από τον 93, κι αυτός ήταν ένας από τους λόγους για τους δεκάδες απλήρωτους λογαριασμούς του Χαπ. Κι όμως, εκείνη τη στιγμή ο Στιου είδε ένα αυτοκίνητο να πλησιάζει.

Βρισκόταν ακόμα σε απόσταση πεντακοσίων μέτρων, με το τελευταίο φως της ημέρας να προσδίδει μια μουντή λάμψη σε όσο χρώμο του είχε απομείνει. Με το γερακίσιο του μάτι, ο Στιου δεν δυσκολεύτηκε να αναγνωρίσει ότι το αυτοκίνητο ήταν μια παμπάλαια Chevrolet, μάλλον μοντέλο του 1975. Μια Chevrolet με σβηστούς προβολείς, που πήγαινε μόλις με τριάντα και κινούνταν πέρα δώθε στον δρόμο. Μέχρι στιγμής, μόνο εκείνος το είχε προσέξει.

«Ας πούμε ότι έχεις υποθηκεύσει το πρατήριο», έλεγε ο Βικ, «και ας πούμε ότι η μηνιαία δόση είναι πενήντα δολάρια».

«Είναι πολύ παραπάνω, διάολε.»

«Για την οικονομία της συζήτησης, ας πούμε ότι είναι πενήντα. Και ας πούμε ότι οι Ομοσπονδιακοί όντως τύπωναν έναν σκασμό λεφτά. Τό-

τε οι τύποι απ' την τράπεζα θα έρχονταν και θα σου ζητούσαν εκατόν πενήντα. Θα εξακολουθούσες να είσαι φτωχός.»

«Ακριβώς», πρόσθεσε ο Χένρι Καρμάικλ. Ο Χαπ τον κοίταξε ενοχλημένος. Τύχαινε να γνωρίζει ότι ο Χανκ συνήθιζε να παίρνει αναψυκτικά από το μηχάνημα χωρίς να πληρώνει και, επιπλέον, ο Χανκ ήξερε ότι ο Χαπ το γνώριζε. Κανονικά, λοιπόν, θα έπρεπε να πάρει το μέρος του.

«Δεν είναι απαραίτητο», δήλωσε ο Χαπ, με όλο το κύρος της γυμνασιακής του εκπαίδευσης. Και έσπευσε να εξηγήσει.

Ο Στιου, που είχε αντιληφθεί ότι η συζήτηση βρισκόταν σε αδιέξοδο, κατάφερε να απομονώσει τη φωνή του Χαπ μετατρέποντάς τη σε έναν βόμβο δίχως νόημα και συνέχισε να παρατηρεί τη Chevrollet, που εξακολουθούσε να πλησιάζει με ασταθείς ελιγμούς. Αν συνέχιζε έτσι, δεν θα έφτανε και πολύ μακριά, σκέφτηκε ο Στιου, βλέποντας το αμάξι να περνάει στο αντίθετο ρεύμα, με τις ρόδες της αριστερής πλευράς να σηκώνουν σκόνη από την αριστερή άκρη του δρόμου. Αμέσως μετά, τινάχτηκε προς την άλλη πλευρά, έμεινε για λίγο στη σωστή λωρίδα και στη συνέχεια παραλίγο να γλιστρήσει στο χαντάκι. Έπειτα, λες και ο οδηγός είχε αντιληφθεί σαν φάρο τη φωτεινή επιγραφή της Texaco, ξεχύθηκε στην ασφαλτοσαν πύραυλος που έχει αρχίσει να ξεμένει από καύσιμα. Τώρα πια ο Στιου μπορούσε να ακούσει τους ξεψυχισμένους γδούπους του κινητήρα, το σταθερό γουργουρητό και το ξεφύσημα του καρμπιρατέρ που έπνεε τα λοίσθια και των βαλβίδων που είχαν λασκάρει. Το αυτοκίνητο πέρασε μπροστά από την είσοδο και ανέβηκε στο διαχωριστικό. Οι φωσφοριζέμπάρες πάνω από τις αντλίες καθρεφτίστηκαν στο βρόμικο παρμπρίζ της Chevrollet, εμποδίζοντας τη θέα στο εσωτερικό, όμως ο Στιου κατάφερε να διακρίνει την ασαφή σιλουέτα του οδηγού, που έγειρε χαλαρά εξαιτίας του τραντάγματος. Το αυτοκίνητο έδειχνε να προχωράει σταθερά με τριάντα.

«Λέω, λοιπόν, ότι αν κυκλοφορούσε περισσότερο ρευστό, θα ήσουν...»

«Χαπ, σε συμβουλεύω να κλείσεις τις αντλίες σου», είπε ήρεμα ο Στιου.

«Τις αντλίες; Γιατί;»

Ο Νορμ Μπρούετ είχε γυρίσει και κοίταζε από την τζαμαρία. «Θεέ και Κύριε!» είπε.

Ο Στιου σηκώθηκε από την καρέκλα του, έγειρε πάνω από τον Τόμι Γουοναμείκερ και τον Χανκ Καρμάικλ και κατέβασε ταυτόχρονα και τους οχτώ διακόπτες, τέσσερις με κάθε χέρι. Γι' αυτό και ήταν ο μόνος που δεν είδε τη Chevrolet να συγκρούεται με τις αντλίες στην υπερυψωμένη νησίδα και να τις παρασύρει από τη θέση τους.

Το αυτοκίνητο έπεσε πάνω τους με μια βραδύτητα που έμοιαζε αδυσώπητη και, κατά κάποιον τρόπο, μεγαλειώδης. Την επόμενη μέρα στο Ίντιαν Χεντ, ο Τόμι Γουοναμείκερ ορkiζόταν πως τα φώτα των φρένων δεν άναψαν ούτε μία στιγμή. Η Chevrolet πλησίαζε με σταθερή ταχύτητα, γύρω στα τριάντα, σαν άρμα στην Παρέλαση των Ρόδων. Το σασί γδάρθηκε στριγκλίζοντας στην τσιμεντένια νησίδα, ενώ όταν έπεσαν πάνω της οι ρόδες, όλοι εκτός από τον Στιου είδαν το κεφάλι του οδηγού να γέρνει προς τα εμπρός και να χτυπάει στο παρμπρίζ, ραγίζοντας το τζάμι.

Η Chevrolet αναπήδησε σαν γέρικο σκυλί που είχε φάει κλοτσιά και τσακίστηκε στην αντλία της σούπερ. Την ξερίζωσε σύρριζα και την πέταξε στο πλάι, πιτσιλώντας μια μικρή ποσότητα βενζίνης. Το πιστόλι της βενζιναντλίας έφυγε από την υποδοχή και έπεσε στο έδαφος, αντανakλώντας το φως από τις λάμπες φθορισμού.

Όλοι είδαν τις σπίθες που έβγαλε η εξάτμιση της Chevrolet καθώς τριβόταν στο τσιμέντο. Όσο για τον Χαπ, που είδε δει στο Μεξικό ένα βενζινάδικο να τινάζεται τον αέρα, κάλυψε ενστικτωδώς τα μάτια του αναμένοντας μια μπάλα φωτιάς. Αντ' αυτού, το πίσω μέρος της Chevrolet γύρισε και κατέβηκε από τη νησίδα, προς την πλευρά του κτιρίου. Η μπροστινή πλευρά του αυτοκινήτου τσακίστηκε στην αντλία της αμόλυβδης και την έριξε με ένα υπόκωφο *μπαμ*.

Σαν να το έκανε επίτηδες, η Chevrolet ολοκλήρωσε τη στροφή των 360 μοιρών ανεβαίνοντας ξανά στη νησίδα, αυτή τη φορά με το πλάι. Η πίσω πλευρά αναπήδησε στη νησίδα και κατέληξε φαρδιά πλατιά στην αντλία της απλής. Και εκεί σταμάτησε το αυτοκίνητο, με την εξάτμιση να σέρνεται πίσω του. Η Chevrolet είχε καταστρέψει και τις τρεις αντλίες της νησίδας που βρισκόταν πιο κοντά στον δρόμο. Ο κινητήρας συνέχισε να αγκομαχάει για μερικά δευτερόλεπτα και στη συνέχεια έσβησε. Η ησυχία ήταν τόσο απόλυτη, που προκαλούσε τρόμο.

«Για όνομα του Θεού!» είπε με κομμένη την ανάσα ο Τόμι Γουοναμείκερ. «Θα ανατιναχτεί, Χαπ;»

«Αν ήταν ν' ανατιναχτεί, θα το 'χε κάνει», είπε ο Χαπ και σηκώθηκε. Ο ώμος του χτύπησε τη θήκη με τους χάρτες, σκορπώντας τριγύρω το Τέξας, το Νιου Μέξικο και την Αριζόνα. Ο Χαπ ένιωσε ένα συγκρατημένο αίσθημα χαράς. Οι αντλίες του ήταν ασφαλισμένες, και η ασφάλεια είχε πληρωθεί. Η Μαίρη φρόντιζε να πληρώνει την ασφάλεια πριν από οτιδήποτε άλλο.

«Ο τύπος πρέπει να 'ναι τύφλα», είπε ο Νορμ.

«Κοιτούσα τα φώτα των φρένων», είπε αναστατωμένος ο Τόμι. «Δεν άναψαν ούτε μία φορά. Για όνομα του Θεού! Αν πήγαινε με εκατό, όλοι μας τώρα θα ήμασταν νεκροί.»

Βγήκαν βιαστικά από το γραφείο, με τον Χαπ πρώτο και τον Στιου τελευταίο. Ο Χαπ, ο Τόμι και ο Νορμ έφτασαν ταυτόχρονα στο αυτοκίνητο. Μπορούσαν να μυρίσουν τη βενζίνη, ενώ άκουγαν τον αργό, σαν τους χτύπους του ρολογιού, ήχο από τον κινητήρα της Chevrolet, που κρύνωνε σταδιακά. Ο Χαπ άνοιξε την πόρτα του οδηγού. Ο τύπος που καθόταν στο τιμόνι έπεσε έξω, σαν φθαρμένος σάκος με άπλυτα.

«Διάολε!» αναφώνησε ο Νορμ Μπρούετ, σχεδόν ουρλιάζοντας. Γύρισε από την άλλη, έπιασε τη μεγαλοπρεπή κοιλιά του και ξέρασε. Δεν έφταιγε ο άντρας που είχε πέσει από το αυτοκίνητο (ο Χαπ κατάφερε να τον συγκρατήσει προτού χτυπήσει στο έδαφος), αλλά η μυρωδιά που έβγαινε από το εσωτερικό, μια αηδιαστική μπόχα από αίμα, κόπρανα, ξερατά και ανθρώπινη σήψη. Μια φριχτή, έντονη μυρωδιά αρρώστιας και θανάτου.

Αμέσως μετά, ο Χαπ γύρισε από την άλλη, σέρνοντας τον οδηγό από τις μασχάλες. Ο Τόμι άρπαξε βιαστικά τα σερνάμενα πόδια, και οι δυο τους μετέφεραν τον οδηγό στο γραφείο. Στη λάμψη από τις λάμπες φθορισμού, τα πρόσωπά τους έδειχναν κιτρινωμένα και αηδιαστικά. Ο Χαπ είχε πάψει να σκέφτεται τα χρήματα της ασφάλειας.

Οι άλλοι έριξαν μια ματιά στο εσωτερικό του αυτοκινήτου και στη συνέχεια ο Χανκ γύρισε από την άλλη, καλύπτοντας με το χέρι το στόμα του, με το μικρό δάχτυλο τεντωμένο, όπως κάνει κάποιος που υψώνει το ποτήρι του για πρόποση. Έφυγε βιαστικά προς το βόρειο άκρο του βενζινάδικου και ξέρασε το βραδινό του.

Ο Βικ και ο Στιου έμειναν να κοιτάζουν για λίγο το εσωτερικό του αυτοκινήτου, αντάλλαξαν μερικές ματιές και κοίταξαν πάλι μέσα. Στη

θέση του συνοδηγού καθόταν μια νεαρή γυναίκα, με το ριχτό φόρεμά της ανασηκωμένο ψηλά στους μηρούς της. Γερμένο πάνω της ήταν ένα αγοράκι ή κοριτσάκι, περίπου τριών ετών. Και οι δυο τους ήταν νεκροί. Ο λαιμός τους είχε πρηστεί σαν σαμπρέλα. Το χρώμα της σάρκας σε εκείνο το σημείο ήταν μπλαβισμένο, θυμίζοντας μώλωπα. Κάτω από τα μάτια τους, το δέρμα ήταν πρησμένο. Όπως θα έλεγε αργότερα ο Βικ, θύμιζαν τους παίκτες του αμερικανικού ποδοσφαίρου που βάζουν φούμο κάτω από τα μάτια, για να μειώνουν τις αντανακλάσεις. Τα γουρλωμένα μάτια τους κοίταζαν το κενό. Η γυναίκα κρατούσε το χέρι του παιδιού. Από τη μύτη τους έτρεχαν πηχτές βλέννες, που είχαν ξεραθεί πια. Μύγες βούιζαν γύρω τους, προσγειώνονταν στις μύξες και μπαινόβγαιναν στο στόμα τους, που έχασκε ορθάνοιχτο. Ο Στιου είχε βρεθεί στον πόλεμο, όμως πρώτη φορά αντίκριζε κάτι τόσο θλιβερό. Το βλέμμα του επέστρεφε διαρκώς στα πιασμένα χέρια.

Ο Στιου και ο Βικ πισωπάτησαν ταυτόχρονα και κοιτάχτηκαν στα μάτια. Αμέσως μετά στράφηκαν προς το γραφείο. Είδαν τον Χαπ να μιλάει αλαφιασμένος στο τηλέφωνο με τον κερματοδέκτη. Πίσω τους, ο Νορμ προχωρούσε προς το γραφείο, ρίχνοντας κλεφτές ματιές στα συντρίμια. Η πόρτα του οδηγού παρέμενε θλιβερά ανοιχτή. Από το καθρεφτάκι κρεμόταν ένα ζευγάρι μωρουδιακά παπούτσια.

Ο Χανκ στεκόταν στην πόρτα σκουπίζοντας το στόμα του με ένα λερωμένο μαντίλι. «Για όνομα του Θεού, Στιου!» είπε θλιμμένα, και ο Στιου κούνησε το κεφάλι πάνω κάτω.

Ο Χαπ κατέβασε το ακουστικό. Ο οδηγός της Chevrolet ήταν ξαπλωμένος στο πάτωμα. «Το ασθενοφόρο θα έρθει σε δέκα λεπτά. Λέτε να είναι;...» Τίναξε τον αντίχειρα προς τη Chevrolet.

«Σίγουρα είναι νεκροί.» Ο Βικ συμφώνησε με ένα κούνημα του κεφαλιού. Το ρυτιδιασμένο πρόσωπό του ήταν ωχροκίτρινο. Στην προσπάθεια να στρίψει ένα από τα βρομοτσιγάρα του, σκόρπισε ένα σωρό καπνό στο πάτωμα. «Δεν έχω ξαναδεί ανθρώπους πιο νεκρούς.» Κοίταξε τον Στιου, που κούνησε το κεφάλι συμφωνώντας, και έχωσε τα χέρια στις τσέπες του. Είχε ανατριχιάσει.

Ο άντρας στο πάτωμα βόγκηξε, και όλοι γύρισαν να τον κοιτάξουν. Την επόμενη στιγμή, όταν έγινε φανερό ότι μιλούσε ή έστω πάσχιζε να πει κάτι, ο Χαπ γονάτισε δίπλα του. Άλλωστε, δικό του ήταν το μαγαζί.

Ό,τι είχε πάθει η γυναίκα και το παιδί στο αυτοκίνητο, το είχε πάθει και ο άντρας. Η μύτη του έτρεχε ποτάμι και η ανάσα του έβγαине με έναν παράξενο, υπόκωφο ήχο, λες και κάτι του έγδερνε το στήθος. Το δέρμα κάτω από τα μάτια του είχε φουσκώσει και δεν είχε μαυρίσει ακόμα, αλλά είχε το σκούρο χρώμα του μώλωπα. Ο λαϊμός του έδειχνε πολύ χοντρός και το δέρμα είχε φουσκώσει, με αποτέλεσμα να δείχνει σαν να είχε τριπλοσάγονο. Ψηνόταν στον πυρετό όταν τον πλησίαζες, ήταν σαν να βρίσκεσαι δίπλα σε μια ψησταριά με αναμμένα κάρβουνα.

«Ο σκύλος», μουρμούρισε. «Τον σκότωσες;»

«Κύριε», είπε ο Χαπ και τον ταρακούνησε ελαφρά. «Κάλεσα ασθενοφόρο. Θα γίνεις καλά.»

«Το ρολόι κοκκίνισε», μούγκρισε ο τύπος στο πάτωμα και αμέσως μετά άρχισε να βήχει, μια σειρά από αγωνιώδεις, αλυσιδωτές εκρήξεις, που τίναζαν από το στόμα του μακριές και λεπτές πιτσιλιές πηχτού φλέματος. Ο Χαπ ανασηκώθηκε, με μια γκριμάτσα απόγνωσης.

«Καλύτερα να τον γυρίσουμε στο πλάι», είπε ο Βικ. «Αλλιώς θα πνιγεί.»

Πριν προλάβουν να το κάνουν, ο βήχας υποχώρησε, δίνοντας τη θέση του σε πνιχτές, ακανόνιστες ανάσες. Ο τύπος ανοιγόκλεισε αργά τα βλέφαρα και κοίταξε τους άντρες που ήταν μαζεμένοι γύρω του.

«Πού... είμαι;»

«Στο Αρνέτ», είπε ο Χαπ. «Στην Τεχάσο του Μπιλ Χάπσκομ. Τσακίστηκες σε κάποιες απ' τις αντλίες μου.» Κι αμέσως μετά πρόσθεσε βιαστικά: «Μην ανησυχείς. Ήταν ασφαλισμένες.»

Ο τύπος στο πάτωμα επιχείρησε να ανασηκωθεί, αλλά δεν τα κατάφερε. Ακούμπησε απλώς το χέρι του στο μπράτσο του Χαπ.

«Η γυναίκα μου... το κοριτσάκι μου...»

«Είναι μια χαρά», είπε ο Χαπ και χαμογέλασε σαν χαζός.

«Πρέπει να 'μαι πολύ άρρωστος», είπε ο τύπος. Η ανάσα του έβγαине σαν ένας πηχτός, απαλός βόμβος. «Κι εκείνες αρρώστησαν. Όταν ξυπνήσαμε, πριν από δύο μέρες. Στο Σολτ Λέικ Σίτι...» Τα βλέφαρά του τρεμόπαιζαν και έκλεισαν. «Αρρωστήσαμε... τελικά, μάλλον δεν φύγαμε εγκαίρως...»

Από μακριά, αν και ολοένα πλησίαζε, άκουσαν τη σειρήνα του Εθελοντικού Ασθενοφόρου του Αρνέτ.

«Θεέ μου!» είπε ο Τόμι Γουοναμείκερ. «Ω Θεέ μου!»

Το Κοράκι

ΠΛΗΡΗΣ ΕΚΔΟΣΗ
χωρίς περικοπές

**Το αποκαλυπτικό όραμα του Κινγκ,
για έναν κόσμο που έχει πληγεί
από μια θανατηφόρα επιδημία
και είναι έρμαιο της άενας μάχης
μεταξύ καλού και κακού**

Ένας άντρας το σκάει από μια μονάδα βιολογικών δοκιμών και μεταδίδει ένα μεταλλαγμένο στέλεχος της γρίπης, το οποίο αφανίζει το ενενήντα εννέα τοις εκατό της ανθρωπότητας μέσα σε διάστημα λίγων εβδομάδων.

Όσοι επιζούν είναι τρομαγμένοι και σαστισμένοι, και έχουν ανάγκη από έναν ηγέτη. Εμφανίζονται δύο υποψήφιοι – η Μάμα Άμπιγκέιλ, μια καλοσυνάτη γυναίκα 108 ετών που τους προτρέπει να δημιουργήσουν μια κοινότητα στο Μπόλντερ του Κολοράντο, και ο Ράνταλ Φλαγκ, ο μοχθηρός «σκοτεινός άντρας» που αναζητά το χάος και τη βία.

Στη μάχη των δύο για την εξουσία, οι επιζώντες καλούνται να επιλέξουν τον κατάλληλο ηγέτη – και, τελικά, να καθορίσουν τη μοίρα της ανθρωπότητας.

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-032-7

9 789606 450327